

[Helle Degn]

ge politiske partier har gjort til vores forslag, og hvoraf nogle var mere positive end andre.

I første omgang vil jeg sige til indenrigsministeren, at jeg ikke synes, det tjener noget fornuftigt formål at give udtryk for den fornærmethed, som ministeren lægger for dagen. Jeg tror, vi alle har et behov for, at vi kommer videre med på et kvalificeret grundlag at skaffe befolkningen indsigt og mulighed for at deltage, når vi skal udrede de problemer og de nye udfordringer, som den moderne teknologi stiller os over for.

Derfor synes jeg også, spørgsmålet er af mere principiel karakter, nemlig om vi skal forøge danskernes følelse af afmagt over for systemerne, eller vi skal kræve folkestyre og dermed retten til at få besked, indsigt og mulighed for at være med til at træffe beslutningerne. Jeg synes, at svaret er givet: det er ikke kun mennesker på RUC og AUC eller dem, som har haft mulighed for at være med til at skrive »Fremskridtets pris« eller ministerens redegørelse, eller folketingets medlemmer, der skal kunne snakke med i dette spørgsmål, det er også konen i Hjørring eller Tønder, som vel at mærke på et kvalificeret grundlag skal have mulighed for at være med, men efter ministerens bemærkninger og holdning – attitude – kan man frygte, at det bliver vanskeligt for konen i Hjørring eller Tønder på et kvalificeret grundlag at være med i denne diskussion.

Socialdemokratiet mener, at folketinget klart skal stille sig på befolkningens side og kræve åbenhed, indsigt og debat, og det er det, vi gør et forsøg på med dette forslag.

Under folketingets debat om indenrigsministerens redegørelse noterede jeg mig to ting. For det første, at flertallet af ordførerne ønskede et åbent udvalgsarbejde eller kommissionsarbejde videreført. For det andet, at man var parat til at drøfte nedsættelse under folketinget af en kommission eller et råd. Hvis ordet kommission giver de ordførere, som har ytret sig i dag, det indtryk, at det skal være en syltekrukke eller skal kunne komme til at fungere som en sådan, synes jeg bestemt, vi skal kalde den gruppe mennesker, vi sætter til at arbejde, noget andet, f.eks. et råd, men det synes jeg selvfølgelig vi kan tale om under udvalgsarbejdet vedrørende det foreliggende lovforslag.

Jeg håber, at formuleringen af forslaget udsender de rigtige signaler, nemlig at folke-

tinget skal have sat en opklarings- og oplysningsproces i gang. Det nytter ikke noget, at det alene er eksperterne, som har indsigten; folketingets medlemmer må også skaffe sig et kvalificeret grundlag at føre denne debat og træffe beslutninger på.

Redegørelsesdebatten den 10. april 1985 viste os, hvor svært det er blot at diskutere et enkelt element, som ministeren også havde trukket frem i sin redegørelse, nemlig forsøg med menneskefostre uden for kvindens liv, uden at vi straks falder i en for-eller-imod-diskussion uden større indsigt, uden viden om konsekvenser, viden om, hvad der rent faktisk foregår på vore laboratorier, og uden en mere nuanceret afvejning af spørgsmålet.

Det er et almindeligt reaktionsmønster for nogle straks at kræve et forbud og først derefter at sætte sig ind i og skaffe sig noget mere viden om konsekvenserne og derved få nogle mere nuancerede synspunkter. Jeg får mange henvendelser om, at folk gerne vil have noget mere viden – som også fru Alice Faber var inde på det – på dette område.

Det er ikke nok, at indenrigsministeren henviser den almindelige befolkning til at læse »Fremskridtets pris« eller hendes redegørelse. Det er ikke nogen nuanceret fremstilling af, hvad det er for nogle vældige problemer, vi skal tage stilling til i de kommende år.

Det samme gælder for så vidt alle de emner, vi har nævnt i vores forslag til arbejdsopgaver for kommissionen eller rådet. Jeg skal ikke gennemgå alle forslaget elementer, men den nye teknologi stiller os i den situation, at tidligere grænser og normer bliver sat ud af kraft. Den moderne medicinske teknologi er en kæmpeudfordring, som jo angår hver enkelt af os.

I forslaget nævner vi ud over arbejdsopgaverne den række af elementer af sagskundskab, som vi synes bør være med i debatten, og som vi ikke kan undvære et åbent medspil med.

Men derudover synes jeg også, det er vigtigt at understrege, at det læge element i kommissionsarbejdet er vigtigt for os, og det er der også flere af de øvrige ordførere der har set som noget centralt. Det gælder også spørgsmålet om repræsentationen af kvinder, som efter vores opfattelse skal være repræsenteret med 50 pct. i de forskellige referencegrupper, som vi omtaler i vores forslag.